

Verlies

'Misschien moet je je stropdas iets lossier doet schat.'

Maarten keek nog eens goed naar zichzelf in de spiegel. Zijn kraag zat inderdaad wel erg goed vastgesnoerd.

'Je hebt gelijk, thanks.' Hij trok de strop lossier, en draaide wat met zijn nek om de vrijgekomen ruimte te benutten.

'Dat is beter. Ben je er klaar voor?'

Ben je er klaar voor. Nee, nooit. Voor een begrafenis ben je nooit echt klaar. Je kan je netjes aankleden, je gezicht in de plooi trekken, maar echt klaar ben je nooit. Leuk wordt het ook nooit. Hoogstens wat gegniffel na afloop, bij de cake. Dat leek altijd wel te kunnen bij begrafeningen van anderen. Vandaag even niet.

De nieuwsbeelden van het compleet verwrongen autowrak drongen zich aan hem op. Een groep brandweermannen was met een hoop drukdoenerij bezig om de hydraulische betonscharen in stelling te brengen, terwijl de ingevlogen trauma-arts beteuterd naar het wrak stond te kijken. Een kleine schooljongen die na lang wachten dat ene cadeau hoopt te krijgen, maar halverwege het uitpakken al ziet dat het iets is wat ie al heeft. Maarten hoort ook weer de doffe, natte klap van zijn ham/pestosalade sandwich die van zijn bord op de grond gleeo. Hij stond als verstijfd, terwijl zijn handen het af lieten weten. Raar eigenlijk. Zijn ogen waren gericht op het kleine tvscherm op het aanrecht in de de keuken. Hij kende de auto op het scherm. Erger nog, hij herkende het kenteken.

'Maarten...'

'Maarten..!' Hij schrok op uit zijn gedachten. De deurbel ging. De auto's waren er. Maarten liep van de badkamer naar de woonkamer, en trok ondertussen zijn colbert aan. De voering prikte.

‘Sarah? Sarah, ga je mee?’ Vanaf de bank klonk wat gemor, en de tv verraadde een herhaling van de Snorkels.

‘Mag pop ook mee?’

‘Pop mag ook mee.’ Sarah steekt een duim in haar mond, en laat zich optillen. ‘Kom maar schat, kom je bij me zitten in de auto?’

‘Zitten we dan achterin?’

‘Ja, we zitten achterin. Pappa hoeft niet zelf te rijden.’

Met Sarah op zijn arm maakt Maarten nog een rondje door het huis. Via de woonkamer, door de keuken en bijkeuken, naar de tekenkamer. De tekenkamer waar nog steeds de gebruikelijke chaos heerst. Op de tekentafel een bonte verzameling van potloden, papier, potjes inkt en propen. Teken was haar grote passie. Nooit meer zou hij haar om half 2 ‘s nachts hier ophalen om naar bed te komen. Langzaam de deur openen, en haar terugvinden met voorover gebogen schouders, het puntje van haar tong nét zichtbaar, volledig opgeslokt door haar eigen werk. De Bulgaarse vrachtwagenchauffeur die zich dronken als een tor in de zijkant van haar Fiat Panda had geboord, heeft daar abrupt een eind aan gemaakt.

Sarah keek op, haalde haar duim uit haar mond, en vroeg vermoeid: ‘Wat doen we nu met deze kamer? Mag ik, nu mama dood is, hier een pony houden?’ Maarten glimlachte.

‘Ook nu mama dood is, mag je hier geen pony houden lieverd.’ Sarah protesteerde niet, maar legde haar hoofdje weer tegen zijn borstkas.

‘Ah gossie. Mag ze nu nog steeds geen paardje? Ik zou toch denken dat het het overlijden van een ouder rede genoeg zou zijn om dat wel toe te staan.’

‘Ja, dat kan ik me voorstellen. Jij bent er niet meer om die kamer uit te mesten. Niet dat je dat bij leven wel deed overigens,’ voegde Maarten met een glimlach toe.

De deurbel ging weer. Het geklingel hield nu langer aan dan de eerste keer. Zou de begrafenisondernemer ongeduldig zijn? Alsof die niet gewend is om te wachten.

Met Sarah op de arm liep hij naar de hal, en pakte uit een emmer met water een bos met giftig roze veldpetunias.

‘Maarten?’

‘Hmm?’

‘Zorg je goed voor jezelf?’

‘...’

‘Zorg je goed voor Sarah?’

‘...’

‘Waarom zeg je niets meer?’

Maarten zuchtte diep. ‘Het gaat even niet zo lekker, schat.’ En daarna, boos: ‘Jij bent dood, maar toch hoor ik je stem. Jij bent dood, maar ik vind je in alles wat ik doe. Jij bent dood, en ondanks dat ik je zo ga begraven lijkt je nu op momenten meer aanwezig dan toen je nog leefde. Ik...’

Maarten viel stil. Sarah was in slaap gevallen; Maarten voelde langzaam hoe haar kwijl door zijn bloes drong.

In een opwelling riep Maarten: ‘Waarom? Waarom hield jij je verdomme niet aan onze afspraak? Jij en ik. Heel oud en krakkemikkig. Yahtzee in het park. Elke dag een glas rode wijn. Jij en ik. Oud maar heel gelukkig. Waarom. Ging. Je. Verdomme. Dood?’ Met zijn vuist gebald om de bos met bloemen, stompte hij zonder kracht tegen de deurpost.

Er kwam geen antwoord. Harder nog dan de deurbel, die nu voor de derde keer ging, klonk de stilte, het uitblijven van een antwoord.

Schrijver: G.R. Dresmé